

la contra | ANNA BALLBONA

L'autor de *Quatre carpetes marrons*, Toni Rodríguez Pujol, signant llibres dimarts passat a la sala Luz de Gas. / ORIOL DURAN

Ficció de biografia generacional

El periodista Toni Rodríguez Pujol presenta «Cuatro carpetas marrones», el seu debut literari

Una ullada al públic que s'aplegava dimarts al vespre a la sala Luz de Gas de Barcelona, barreja de periodistes i d'empresaris, definia el perfil i la trajectòria del protagonista de la vetllada. I també de la seva generació, compartida amb molts dels assistents. I també del llibre que s'hi presentava. El periodista Toni Rodríguez Pujol, nascut a Barcelona el 1946, hi presentava en societat la seva primera novel·la, *Quatre carpetes de Barcelona*, publicada per Leqtor Universal, que per primer cop edita el llibre en paper i en digital alhora. «Estic molt content per haver guanyat aquest premi», deia, entre sorneguer i afectuós, Toni Rodríguez Pujol, agraint la patxoca que feia la sala per una festa carregada de retrobaments i reivindicació generacionals. Entre els assistents, hi havia els periodistes Antonio Franco i Xavier Batalla, els empresaris Antoni Negre (presi-

dent de la Cambra de Comerç), Ricard Pagès (director de Caixa Penedès) i diversos exdirectius del FC Barcelona, per dir-ne només alguns.

Entre els anys setanta i vuitanta Rodríguez Pujol va treballar en la major part dels diaris de Barcelona, i ara és soci director d'Intermèdia GdC, l'agència de comunicació que va fundar el 1990. El seu debut literari és «una novel·la autobiogràfica de ficció», tal com la va batejar. La novel·la conté un doble relat: la vida d'un periodista de 30 anys, bohemí i indisciplinat, que treballa en unes condicions precàries, i la d'un altre periodista, d'uns seixanta anys, que els factòtums del país volen promoure per a la candidatura del premi Nobel. L'escriptor jove ha de fer la biografia laudatòria de l'hipotètic premi Nobel.

A l'inici «és més una biografia, no només pròpia, sinó també generacional», i després el relat «agafa una pintura més de

ficció», explicava l'autor. En la presentació, l'apadrinaven el periodista Màrius Carol i l'empresari Ferran Soriano, president de Spanair i exvicepresident del Barça (Rodríguez Pujol va portar la campanya de comunicació de les dues candidatures de Laporta), dos amics que relliguen les seves dues etapes professionals. Amb el primer, es van conèixer a *El Correo Catalán*, «quan ens crèiem veritables conspiradors per la democràcia», apuntava Carol, que veu el llibre com «un homenatge al periodisme de la transició». «La novel·la està ben construïda, el llenguatge és directe i acurat, s'hi pot reconèixer tota una generació, amb un exercici de nostàlgia sense mal rotllo», hi afegia. Soriano, que es deia «desvirgat en el sentit periodístic pel Toni» (d'aprendre a llegir els diaris), entroncava aquesta idea: «amb aquest llibre es pot entendre una mica més la Barcelona i el periodisme» de la transició.

la columna | IMMA MERINO

L'Amor, encara

En acabar la representació de la *Trilogia della villeggiatura*, una meravella que va tancar el festival Temporalada fruit de la col·laboració nord-sud del Piccolo de Milano i del Teatri Uniti de Napoli, els espectadors d'aquest muntatge sobre tres comèdies en una de Carlo Goldoni vam poder sentir la tristesa d'un final que no és feliç a la manera que hi estem acostumats: els enamorats Giacinta i Giuglielmo no acaben junts, sinó que cadascun accepta el seu respectiu matrimoni acordat per conveniència (o per la necessitat d'una de les parts d'arreglar la seva situació econòmica) i mantingut per fidelitat al contracte i a les aparences. Més o menys. Aquest final ha convidat a una sèrie de converses sobre l'Amor, encara, en les quals he participat amb entusiasme durant aquesta última setmana: res em plau més que conversar sobre l'Amor. I poques coses em plauen més que les tragèdies sobre la passió amorosa que, vivint-se al marge del matrimoni, acaben amb la mort dels amants, que no poden sobreviure a la impossibilitat del seu amor. Ai, les grans històries d'Amor i Mort que tenen el seu relat fundacional en *Tristany i Isolda*. La diferència del final infeliç de la *Trilogia della villeggiatura* és que forma part d'una comèdia que deriva cap a la inquietud, en el cas de Giacinta, i la malenconia, en el cas de Giuglielmo, a partir del moment en què l'enamorament sorprèn i corprèn els personatges. Aquest final de Goldoni seria equivalent al fet que, a *Històries de Filadèlfia*, Katharine Hepburn no es casés novament amb Cary Grant i ho fes amb el petard d'home bufat amb el qual s'havia promès. El cas és que, essent una comèdia i no una tragèdia, els enamorats de la *Trilogia della villeggiatura* no moren i s'apunta que sobreviuran al seu amor acceptant una vida conformada i poc vibrant. Es diu que el casament per amor és una invenció moderna. Però en la renúncia de Giacinta i Giuglielmo s'hi barrejava una por que encara persevera: la passió amorosa és una cosa que trasbalsa. I sembla renyida amb el matrimoni.

PUBLICITAT

Necesita incorporar una silla de ruedas en su vehículo o furgoneta?

Pack adaptación: desde 1.820€

Legalización incluida

+ IVA

Financiación a su medida

Adaptación de anclajes, cinturones de seguridad de 3 puntos, 4 fijaciones para silla, rampas portátiles o fijas.

Confíe en especialistas

Llámenos: LAFUNCAR, ctra. de Terrassa, 85. Teléfono 93 586 16 47

www.lafuncar.com

Transformación de vehículos en ambulancias, vehículos especiales, hospital móvil.